

IZVOR DE VEȘNICĂ PRIMĂVARĂ

Motto: „ Pare că și trunchii vecinici poartă suflete sub coajă
Ce suspină printre ramuri cu a glasului lor vrajă”

(M. Eminescu, Călin –file din poveste)

O rază de lumină porni spre pădurea prietenoasă de lângă sat. Străfulgeră mai întâi coroana deasă a stejarului și înainta spre verdele ca de smarald al fagului. Se poticni puțin în cristalele de rouă ale pinului și ajunse în sfârșit pe pământul umed și jilav, întreg solul prinse lumină. Apoi o altă rază trandafirie îi urmă și pădurea începea să se dezmoștească. Era o dimineață caldă de primăvară.

Spre miezul desişului își scutura frunzulițele fragede un puiț de mesteacăn. Era temător și privea spre luminile de foc care trezeau pădurea. Era încă mult prea mic, dar dornic să-și înceapă aventura. Privea spre copacii care se trezeau leneși, spre pârâuașul care curgea agale și neîntrerupt, spre doi maci sălbatici care își întorceau trufași corola, după cercul de foc care părea că absoarbe întreaga pădure. Se uita sfios că nu era cu mult mai înalt ca cei doi maci, iar pe lângă înfiiții pini părea doar un pitic.

Ca la un semnal, veverițe sfioase se unduiau și săreau din ramură în ramură, se jucau, se certau, dar dintr-o dată pădurea parcă prinse viață. Energicele roșcovane fură rapid înlocuite cu câteva soiuri alese de păsări. Ciocârlia își peria penajul, gaițele se împingeau deja pentru cele mai bune locuri pentru că mierla urma să-și înceapă trilurile. Toată pădurea amuți, toată agitația încetă, niciun foșnet, niciun sunet, măiastra cântare îi încânta pe toți.

Puietul de mesteacăn nu se putea opri din mirare: „ Ce lume frumoasă ! Ce colorată! Ce bine e aici !” Dar poc... și o frunzuliță firavă se rupse. O creangă căzu din cer. Imediat, o voce groasă și joasă își ceru scuza. Micul puiet se întoarse dezorientat. Un falnic stejar cu ramuri bogate și încărcate, scânteind în lumina soarelui îl privea. Parcă trezit din vis puietul, nu se sătura să admire măreția stejarului. Avea cu siguranță sute de ani, în care a adunat înțelepciune și amintiri. Două familii de veverițe locuiau în scorburile sale, o ciocănitoare își avea ascuns cuibul cu puii prin ramurile sale, zeci de găze îl vizitau în fiecare dimineață și seara, porcii mistreți, cerbii, căprioarele depindeau de el pentru hrană și adăpost, tufa de zmeură care se întindea pe trunchiul său atrăgea adesea urși pofticioși, mușchiul umed îi ținea răcoare, câteva omizi ascunse dădeau de lucru ciocănitorelor, un întreg ciclu de viață funcționa datorită aceluia stejar. Micul mesteacăn asculta captivat poveștile stejarului, erau atât de multe, cu tot soiul de viețuitoare, cu oameni aventurieri care se pierdeau și datorită direcției în care creștea mușchiul de pe scoarța sa reușeau să se orienteze, despre sătenii care tăiau copacii prea vechi și lăsa un alt puiet să crească în loc, despre zile ploioase și zile dogoritoare, despre ierni triste pline de singurătate.

Soarele amiezii își intrase în drepturi și încingea cu putere pădurea, dar mesteacănul era protejat la umbra răcoroasă a stejarului. Un pui de căprioară zburda vesel printre razele ce străpungeau coroana stejarului. Alerga până la apa tăcută a pârâului și arunca cristale înghețate în aer. Câțiva stropi umeziră frunzulițele puietului. Era atât de plăcut, toți păreau atât de fericiți.

Ziua puiului de mesteacăn trecu ca o clipă. Soarele puternic și cuceritor trebuia să se retragă, iar pădurea se întuneca. Căprioarele își căutau adăposturile, veverițele se ascundeau printre ramuri, chiar și clopoștii își lăsară capetele plecate. Era liniște. Un vânt aduse un freamăt la marginea pădurii, freamăt care circulă din frunză în frunză până cuprinse întreg codrul de teamă. Mașini mari și zgomotoase se îndreptau spre pădure. Stejarul se cutremură. Era bătrân și știa ce urma să însemne asta: goliciune, singurătate, tristețe. Animalele alergau speriate pe unde apucau, păsările se înălțau în văzduh lăsându-și cuiburile, puii, viața. Și se apropiau. Nimic nu le oprea. Erau oamenii care nu se opreau. Și cu un geamăt un prim copac căzuse. Era un arțar tânăr, apoi urmară trufașii brazi, străjerii veșnic verzi cu sulite ascuțite, fagi, pini, nimeni nu scăpa. Și mașinile înaintau, puietul de mesteacăn era îngrozit. Era prima lui zi, lumea lui era distrusă. Mașinile se apropiau. Sunetul morții îl cuprinse. Stejarul falnic nu se lăsa, își înfipse adânc rădăcinile pentru a mai da timp veverițelor să fugă cu puii, dar ciocănitoarea trebuia să

plece singură, puii ei erau prea mici să zboare. Un ciripit slab și tânăr se stinse odată cu stejarul. Și mașinile înaintau. O stea se stinse, aluneca pe boltă tristă. Universul simțea teroarea, simțea greșeala, dar oamenii nu o simțeau. Mașinile înaintau.

Era întuneric când zgomotul începea să se piardă. Era momentul plângerii. O pădure întreagă, o familie de sute de ani, zăcea căzută sub cerul vânăt. De furie un fulger spintecă bolta. O ploaie cu stropi mari și grei se aprinse. Cerul plângea. Natura plângea. Puietul de mesteacăn culcat la pământ plângea. Datorită trunchiului încă tânăr și zvelt nu se rupse. Dar era jos, i-a trebuit zece ani seminței să aibă condițiile pentru a putea încolți. Și acum era culcat la pământ. Își aduse aminte de stejarul care se luptase pentru animalele care depindeau de el și puterea acelui falnic înțelept îi dădu și lui putere să se ridice, să își înalțe frunzele. Și sub greutatea ploii mesteacănul se ridica, era acum copac nu doar un puiet. Era supărat, era nervos și trist pe cei care i-au distrus lumea, familia și prietenul.

Spre dimineață ploaia încetă și soarele rotund și palid ieșea timid dintre nori. A fost o noapte grea. Mesteacănul privea în jur. Era singur într-o lume moartă. Cum avea el să trăiască singur. Doar pârâul neîntrerupt își continua povestea, dar ducea cu el amintirile unei lumi pierdute. Soarele amiezii îi ardea frunzele, dogorea, îl sufoca, noaptea era bătut de vânt și dimineața înfrigorat. Animalele triste reveneau din când în când, căutau sursa de hrană de care depindeau atât de mult, dar aceasta era doborâtă la pământ. Ciocănită revenea zilnic la falnicul stejar pentru a-și plânge puii nevinovați. Mesteacănul era singur, creștea greu, adunând tristețe. Fiecare zi era goală, era moartă. Mierla nu-și mai cânta trilurile, veverițele nu-și mai arătau giumbușlucurile, stejarul numai povestea, soarele numai strălucea. O noapte continuă zăcea într-o atmosferă morbidă. Și zilele treceau.

Într-o dimineață, încă întunericul domnea când mesteacănul se trezi. Niște pași sfioși se apropiau. Erau pași tineri, pași noi. O copilă cu părul auriu, cu ochi scânteietori privea mesteacănul. Cu mâna delicată atinse copacul. O lacrimă pură se rostogolea pe obrazul atât de tânăr. Copila simțea durerea, copila îl înțelegea. Apoi... Un zâmbet. Mesteacănul simțea speranța, mesteacănul o înțelegea. Îi întinse o frunză, era ultima frunză care îi amintea de pădurea moartă. Fata o puse în buzunar și zâmbi din nou. Un grup de săteni se apropiau cu sape și puieti tineri, dornici să-și înceapă aventura. Erau viața ce urma să se nască, erau speranța.

Soarele se înalță într-o nouă zi de primăvară. O rază îndrăzneată spulberă văzduhul și ajunsese pe pământul încă umed. Și încă odată solul prinse lumină. Viața reînvia odată cu fiecare puiet plantat. Mesteacănul privea. Nu mai era singur, avea o familie. Speranța se ridica în tot văzduhul. Noaptea devenea lumină, singurătatea devenea o amintire, moartea devenea viață.

**IGNUȚA FLAVIA, LICEUL PEDAGOGIC „CARMEN SYLVA”, CLASA a XI-a C
PROF. COORDONATOR: ELENA JEBELEAN**